

domiciliátu. Učinili-li tak, jak soudy nižších stolic bylo zjištěno, jde o sfašování směnky podle § 78 a 79 směn. zák. s veškerými důsledky tamtéž vytčenými. Dovolatelé, kteří podepsali směnku před sfašováním, jsou proto zavázáni podle původního pravého obsahu, neboť svým podpisem kryli jen tehdejší obsah (srovnej Rouček, Právo směnečné bod 104). Podle původního obsahu směnky byla jmenována jako domiciliát Česká banka Union v Praze (§ 22 směn. zák.). Dle § 39 směn. zák. měla směnka býti předložena ku placení domiciliátovi a tamtéž protestována a, poněvadž se tak nestalo, má opomenutí protestace pro neplacení u domiciliáta v zápětí ztrátu směnečných práv proti dovolatelům jako příjemcům. Nesejde na tom, že snad umístnění směnky u České banky Union v Praze odporovalo ujednání stran. Žalobci měli odmítnouti směnku nevyhovující tomuto ujednání a žádati na dovolatelech směnku mu vyhovující, neučinili-li tak, nemohli tímto opomenutím nabýti práva svémocně změnití obsah směnky takovým způsobem, by vyhověla ujednání. Učinili-li tak přes to, jde o sfašování směnky, jak již shora bylo podotknuto.

Čís. 10621.

Osoba oprávněná ke služebnosti bytu, může, aniž tím rozšiřuje služebnost nad míru zákonnou, poskytnouti spolubydlení i nemocnému, byť i zletilému, dítěti, jež nutně potřebuje její péče.

(Rozh. ze dne 13. března 1931, Rv I 331/31).

V domě žalobců byla vyhrazena Anně P-ové služebnost bytu »po dobu jejího svobodného stavu«. S Annou P-ovou sdílel byt její nemanželský syn Josef P., jenž byl válečným invalidou a neschopen výdělku, takže byl odkázán na péči a na podporu své matky. Žalobě proti Josefu P-ovi, by byl uznán povinným vykliditi byt (světnici) v domě žalobců procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Výtku nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. š.) nečiní dovolatelé proto, že odvolací soud nepřihlédl ke zjištěné vůli žalobců při poskytnutí práva bydlení matce žalovaného, nýbrž vytýkají rozsudku odvolacího soudu jen nesprávný výklad zákonných ustanovení o rozsahu práva bytu. Jest pravda, že se podle §§ 505 a 521 obč. zák. řídí rozsah oprávnění při služebnosti bydlení potřebou oprávněného podmětu. Potřeba ta řídí se podle jeho stavu, živnosti a domácnosti v čase, kdy služebnost byla zřízena. Napotomní změny v potřebě oprávněného ve stavu a v živnosti nepadají zpravidla na váhu (§ 506 obč. zák.). Oprávněný může však popřáti účast na užívání i členům své ro-

diny, pokud ovšem tím užívání to obsahově nerozšíří, neboť § 506 obč. zák. nevylučuje změny v poměrech rodinných. Paragrafem 506 vyloučeny jsou jen změny neobyčejné, změny na svobodné vůli oprávněného závislé, nikoli změny přirozené. Může tedy osoba oprávněná, potřebuje-li ve stáří obsluhu, přijati do bytu osobu služebnou a může jistě poskytnouti spolubydlení i svému novorozeněti jakož i dítěti onemocnělému, jež její péče nutně potřebuje, jako v souzeném případě, třebaže nemocný syn jest zletilý. Tu nelze mluvit o nedovoleném rozšiřování služebnosti na úkor osob k poskytování povinných (§ 484 obč. zák.) také proto, poněvadž by jinak bylo znemožněno oprávněné osobě v případech nejnaléhavějších použití práva služebnosti a byla by nucena se ho vzdáti, by zachránila jiné cenné statky, jako jest život vlastní neb život osob jí nejbližších. Tomu není na závalu předpis § 507 obč. zák., že právo služebnosti nesmí oprávněný přenést na jiného. Příklady opaku, uvedené v dovolání, nedopadají, neboť výkon služebnosti přivzetím rodinného člena do bytu, nestává se vždy obtížnějším pro majitele domu. Vývody dovolání nejsou s to, by vyvrátily důvody odvolacího rozsudku, pokud jde o výtku rozšiřování služebnosti nad míru zákonnou. Že stanovisko odvolacího soudu jest v rozporu s ujednáním, jímž byla zřízena služebnost Anně P-ové, dovolání nevytýká a nelze proto dovolacímu soudu případ posuzovati též s tohoto hlediska.

Čís. 10622.

Jde o plnění z ruky do ruky podle § 8 ex. ř., měl-li podle exekučního titulu dlužník odevzdati vymáhajícímu věřiteli byt pod podmínkou, že mu bude vymáhajícím věřitelem pronajat náhradní byt.

(Rozh. ze dne 14. března 1931, R I 986/30).

Podle exekučního titulu byl dlužník povinen vykliditi byt pod podmínkou, že mu vymáhající věřitel pronajme v témže domě náhradní byt. Exekuci vyklizením bytu s o u d p r v é s t o l i c e povolil, r e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu dlužníka potud, že povolil exekuci vyklizením bytu pod podmínkou, že vymáhající věřitel pronajme dlužníku náhradní byt v témže domě za určitou činži. D ů v o d y : Vyřizuje exekuční návrh vymáhajícího věřitele byl exekuční soudce povinen, zkoumati exekuční titul, při čemž by bylo vyšlo najevo, že dlužník má plniti jen z ruky do ruky proti vzájemnému plnění (§ 8 ex. ř.). V tomto případě není povolení exekuce závislým na průkazu, že vzájemné plnění bylo již poskytnuto nebo aspoň zajištěno, leč exekuci lze povolit jen s obmezením vysloveným v exekučním titulu. Výkonný orgán může exekuci provést jen, uskuteční-li se vzájemné plnění nebo bude-li jeho splnění zajištěno. Proto bylo rekursu částečně vyhověno a omezení v exekučním titulu bylo vyjádřeno i v usnesení povolujícím exekuci.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y :

Stěžovatel se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jímž vývody dovolacího rekursu neotřásl. Neprávem se dovolává